

Aalborg, 25. marts 2014

Appellantens processkrift vedr. hjemvisning til byretten og de supplerende påstande 4 og 5

Vestre Landsret, 14. afd.
Sag nr. V.L. B-1927-2013

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

mod

Foreningen af Danske Videogramdistributører
c/o advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for

Egmont Film A/S,
Walt Disney Studios Home Entertainment A/S,
Nordisk Film Video A/S,
Paramount International A/S,
Sandrew Metronome Danmark A/S,
Scanbox Entertainment A/S,
SF Film & Video A/S,
Universal Pictures Danmark ApS

og

Warner Bros. Entertainment Danmark ApS

Her følger mine (appellantens) bemærkninger til Vestre Landsrets retsbog af 11. marts 2014.

LASERDISKEN

Retsplejelovens § 383 og de supplerende påstande 4 og 5

Mine erfaringer med retsplejelovens § 383 er fra justificationssagen mod Laserdisken ApS. Jeg søgte en principiel afgørelse på, om det er i orden at rekvirere en bevissikring mod én part (Laserdisken ApS), når al dokumentation til støtte for rekviritionen vedrører tredjepart (mig). Byretten sagde ja, idet den lagde til grund, at jeg ikke havde informeret om ejerforholdene. Byretten afviste i samme sag sagsøgers påstand om erstatning.

Jeg havde informeret om ejerforholdene, og som direktør for Laserdisken ApS ankede jeg derfor. I ankesagen nedlagde indstævnte igen den erstatningspåstand, som byretten havde afvist. Selvom sagen dermed kom til at handle om emner, der ikke havde været behandlet i byretten, tillod Vestre Landsret, at påstanden blev nedlagt. I kendelsen af 27. november 2008 i sag nr. V.L. B-0538-08 henviste Vestre Landsret til retsplejelovens § 383, stk. 2, pkt. 2.

De supplerende påstande 4 og 5 har nær sammenhæng med påstand 3, der vedrører *ophavsmandens* forbud. Problemet er, at indstævnte uden videre fører sig frem som ophavsmænd eller foregiver, at de har indgået aftaler med ophavsmændene.

Da spredningsretten blev indført i Rådets Direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret, også kaldet låne/leje-direktivet, blev den i artikel 9 givet til udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer, filmproducenter og radio- og fjernsynsselskaber, men ikke til ophavsmænd.

Forbuddet mod mig er baseret på en gennemførelsesbestemmelse af infosoc-direktivets artikel 4, hvor spredningsretten er tillagt *ophavsmænd* - ikke producenter eller selskaber. De to påstande er nedlagt for at få en autoritativ afklaring på infosoc-direktivets fortolkning, idet jeg søger en retstilstand, der svarer til direktivets formål; at gennemføre det indre marked og at styrke *ophavsmændenes* rettigheder jf. Mogens Koktvedgaards forklaring til Kulturudvalget - i modsætning til at give *producenternes aftalepartnere* områdebeskyttelse i et *opdelt* EU. En fuldstændig autoritativ afklaring skal ikke kun afgøre, om der er tale om en ret til at forbyde eller en pligt til at søge tilladelse, men også *hvem*, der i givet fald kan forbyde parallelimport henholdsvis *hvem*, der skal give en eventuel tilladelse.

Påstandene skal sikre en autoritativ afklaring på direktivets fortolkning, hvilket der også er tvist om i nærværende sag. Påstandene er operative og har sammenhæng med hovedsagen, idet indstævnte ikke har fremlagt dokumentation for, at *ophavsmændene* har overdraget deres spredningsret til dem. Hvis jeg skal behandles på samme måde som indstævnte, er det svært at se en grund til, at Vestre Landsret ikke igen henviser til § 383, stk. 2, pkt. 2.

Processkriftet af 23. august 2013

Processkriftet vedrører *alene* påstandene om hjemvisning, og da spørgsmålet om hjemvisning i sagens natur ikke har været behandlet af byretten, er *samlige* anbringender nye.

For så vidt angår mine anbringender i hovedsagen henvises i det hele til "*Sagsøgte sammenfattende processkrifter*" af 22. marts 2013. Jeg har ikke taget stilling til eventuelt nye anbringender i ankesagen, idet jeg ønsker spørgsmålet om hjemvisning afklaret først.

Jeg kan dog tilføje, at det er min principielle holdning, at byretten i en justificationssag efter en fogedforretning skal undersøge og tage stilling til de påstande, rekvirenten har nedlagt for fogedretten. Særligt skal byretten i en justificationssag efter en bevissikring undersøge, om bevissikringen er gennemført i overensstemmelse med lovens bestemmelser. Bevisbyrden for dette påhviler sagsøgeren. Et specifikt anbringende herom fra sagsøgte er ikke påkrævet.

LASERDISKEN

Anmodning om en kendelse

Jeg finder det ikke hensigtsmæssigt at bruge ressourcer på at forberede en domsforhandling og at møde til en domsforhandling uden at vide, om sagen vil blive behandlet eller hjemvist til byretten til behandling. Jeg ønsker at appellere afgørelsen, og jeg anmoder om en kendelse.

Revurdering af anmodningen om særskilt afgørelse

Jeg anmoder om en revurdering af anmodningen om udskillelse af spørgsmålet om hjemvisning til særskilt behandling. Anmodningen skyldes begrundelsen om, at landsrettens stillingtagen til appellansens påstande om hjemvisning i det væsentlige vil bero på en vurdering af de samme beviser og retsregler som ved stillingtagen til appellansens frifindelsespåstande.

Selvfølgelig skal landsretten vurdere de samme beviser og anbringender i en ankesag, men da byretten ikke henviste sagen, skal disse beviser og anbringender vurderes af byretten, *før* landsretten behandler ankesagen. Det er selve karakteren af en ankesag ved landsretten.

Det ses ikke, at landsretten er opmærksom på, at nærværende sag er en justifikations-sag foranlediget af en rekvisition med tre påstande, hvor byretten kun tog stilling til påstanden om forbud. Byretten mangler at tage stilling til påstandene om beslaglæggelse og bevissikring. Formålet med gennemgangen i det 26 sider lange processkrift er at illustrere, at der er *mange* faktiske omstændigheder og anbringender, som byretten ikke har forholdt sig til.

Indstævnte vil under en domsforhandling på den baggrund kunne gøre gældende, at landsretten ikke skal tage stilling til forhold, som byretten ikke har taget stilling til, og det vil føre til en stadfæstelse af dommen, uden at de mange spørgsmål vil blive udsat for egentlige retlige undersøgelser - i bedste fald vil jeg kun få dem behandlet i én retsinstans.

Sagens realitet

Der er to hovedelementer i nærværende retssag, og de er følgende:

1. En bevissikring, der blev foretaget uden det fornødne retsgrundlag
2. Fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1

Bevissikringen skete den 29. november 2005. Nærværende retssag startede ved fogedretten for at løse det problem, at de regnskaber, indstævntes erstatningskrav er støttet på, blev bevissikret hos mig uden en retskendelse mod mig. Dette faktum er tilsyneladende helt overset.

Endvidere fremgår det ikke af én eneste retsbog, kendelse eller dom fra Vestre Landsret, at der er en anden fortolkning end den, indstævnte har anvendt til at begrænse konkurrencen i Danmark. Et studium af *alle* Vestre Landsrets retsbøger vil ikke afsløre, hvad vi strides om. Et fælles træk ved Vestre Landsrets håndtering af ialt tre retssager, der vedrører dette emne, er en udelukkelse af *alt*, der vedrører fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Spørgsmålet er derfor for mig, om Vestre Landsret lægger op til en ren *pro forma* domsforhandling. Det vil blive afklaret af rettens stillingtagen til emnerne i dette processkrift.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen